

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Quomodo permissionem definiant Calviniani.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

5 Quod id sæpe fieri velit ut tantò magis excen-
centur, indigneatur, & gravioribus, ac pluribus
proinde criminibus implicentur.

6 Quod illuminare aliquando quidè eos aliquà
cognitione velit, imò gaudium & læticia aliqua,
adeoque persuasione tali imbui sinat, quæ non mi-
nus persuadent sibi se electos esse, quam electi ipsi
sed eo tantum sine, ut excusatio ipsis adimatur,
quod nesciverint quid fieri se oporteat, vel ut de
impotentia sua nullo fructu convincantur, & tan-
dem in sublime erecti, lapsu graviore in æternor-
um cruciatuum Barathrum præcipitentur &
ruant. Breviter, tam insufficienti gratia donare, ut
necessarium planè sit illos in peccatis manere, in-
credulos fieri, eaque facere, per quæ gravissimos
illos, & inenarrabiles æterni ignis cruciatus, ad
hoc, ut ne imperfectum, relinquatur univèrsim,
miseri in caput suum accersant.

Hic est secundus decretorum divinatorum ordo,
quem secundæ sententiæ auctores, qui sublapsarij
dici solent, passim aut ipsi statuunt in scriptis suis,
aut secundum hypothesas & fundamenta sua sta-
tuere necesse habent.

II Sunt qui alium quandam ordinem decreto-
rum divinatorum ex hypothetica & conditionata
Dei præscientia delumere solent, ne in absurda illa
manifesta incidant: sed quia necessum est ut ij vel
in Arminianam seu Remonstrantium sententiam
iaviti recidant, vel in alteram duarum supradicta-
rum relabantur, operæ pretium non iudicavimus
pluribus eorum sententiã examinare & exponere.

Instructiones ipsorum Calvinianorum pro ante-
memoratis duabus sententijs Fratrum suo-
rum intelligendis & refutandis.

CAP. III.

- I. *Quomodo vocem efficaciter usurpent.*
- II. *Quomodo permissionem Dei definiant.*
- III. *Fruolam eorum esse distinctionem, inter necessi-
tatem infallibilitatis, & Coactionis.*
- IV. *Quomodo intelligant hominem mutabilem esse
conditum.*
- V. *Ineptas esse eorundem alias distinctiones, inter
Electionem, & saluationem; ac inter Reproba-
tionem & Damnationem.*
- VI. *Quod Calvinista Contra Remonstrantes sub Re-
probationis nomine etiam filios Fidelium non ad-
ultos comprehendant.*
- VII. *Syllabus Authorũ & verborũ ex iis excerptorũ, qui*

*bus Calvinianorũ pars de prædestinatione senten-
tiã à Remonstrantibus damnatam profertur.*

I. Ad supradictas duas sententias rectius intelli-
gendas nonnulla añotanda sunt, quæ maiorẽ
lucẽ desiderant, propter tenebras, quibus à noñul-
lis ex non ita nuper inuolutæ sunt & obscuratæ.

II. Ac primùm quidè eum Art. 2. mentio sit me-
diorũ, quæ per eum Electi tum reprobi efficaciter
atq; inevitabiliter perducantur, notandũ est, vocẽ
Efficaciter generaliter accipi solere ab auctoribus
sententiæ illius, prout non tantummodò decretum
effectivũ, sed etiã permissivũ sub se complectitur.
Tam enim permissivum decretũ efficax illis dicitur
quàm effectivum: nõ quòd permissio propriè
efficientiã aliquam aut importet, aut significet in
ordine ad effectũ vel euentum; sed quòd ea posita
non minus necesse sit euentũ existere, quàm si per
veram & realẽ aliquam efficientiã perduceretur.

II. Permissio enim illis nõ est impedimentorũ,
quæ efficaciter euentum inhibitura essent, suspensio:
hac enim posita manet adhuc voluntas inde-
terminata & indifferens ad alterum oppositorum,
neq; ulla peccati futuritio necessariò sequitur; sed
permissio illis est vel subtractio, vel nõ datio, vel
nõ continuatio illius siue gratiæ, siue influxus siue
potentiæ, qua posita nõ potest non fieri, ut homo
peccet. Eodẽ prorsus modo quo permissione posita,
ut lapis naturã suã gravis, manu alicuius antea
sustentatus in sublimi deorsum cadat, fieri nõ po-
test, qui lapis ex alto decidat, non quòd permissio
illa propriè efficiat, aut vim aliquã lapidi imprima-
t, ut cadere eũ necesse sit, sed quòd lapis naturã
sua gravis, sublato impedimento, pondere suo na-
turali deorsum vergat. Eadem ratione hominẽ la-
bi necesse fuit posita hac permissione, non quòd
permittendo efficietur lapsus, sed quòd permis-
sione posita homo sibi & suæ naturæ relictus non
possit nõ peccare. Quæ causa etiã est, cur decretũ
hoc divinũ de permittendo lapsu efficax dicatur ab
ijs, etsi nõ effectivũ: ac proinde nõ minus inevita-
bile sit quã si effectivum esset. Id quod propterea
etiã necesse habet dicere, quia alioqui concipi nõ
posset, qua ratione absoluto decreto Electionis &
Reprobationis subordinetur Decretum de per-
mittendo lapsu, cum hoc ipsum infallibile mediũ
non foret exequendi Decretum illud; idque pro-
pterea, quòd posita permissione libertas homi-
ni salva relinquatur, ita ut possit non peccare;
Quia verò causa deficiens in necessarijs ad cau-
sam efficientem reducitur, hinc est, quòd alij

non vereantur asserere, Deum positivè subtraxisse homini gratiam, sicut, cum quis fulera & columnas domui sustentanda positas subducit, unde domus casum & ruinam sequi necesse est: alij vero dissentè affirment, Deum voluisse ut homo laberetur: alij ex decreto Dei arcano lapsum, alij necessariò peccasse, alij ordinatione Dei factum ut laberetur, asserant. Quæ omnia etsi phrasibus aliquo modo discriminari videantur, re ipsa tamè in idè recidunt.

III. Ex quo fundamento facile apparet. I. Distinctionè illà necessitatis in necessitatè coactionis & necessitatè infallibilitatis, eo quo ab auctoribus his usurpatur sensu, aut nullà prorsus, aut admodum frivolam esse; cū præterquàm quod infallibilitas menti propriè, nõ rei aut tati competat, utraq; necessitas infallibilitatis, quàm coactionis antecedens sit, ac proinde cū libertate consistere nullo modo possit. Etsi verò infallibiliter dici possit evenire vel eventurum aliquid ex aliquo, quod ex eo tamen tanquàm causa per vim aut pondus aliquod impressum agere, non proficiscitur, sed tantum quod ad positionem eius non potest non existere, tamen id ipsum abundè sufficit ad hoc, ut non minus necessariò tale quid evenire dicendum sit, quam quod per coactionem aut vim efficitur. Non enim tantum vis aut impulsus violentus tollit libertatem, sed quilibet ad cuius positionem, effectum, vel eventum existere necesse est, etiamsi nulla accedat ad eventum producendum vis aut efficiencia: quæ res si bene attendatur, magnà in hoc negotio rotolucè adferre potest, & non obscure demonstrare multos eorum, qui Prædestinationem in lapsu tantum admittere velle videntur, utraque ire non audènt, nullo prorsus iudicio id facere, & in eodem cum alijs Supralapsarijs luto hære.

IV. Ex hoc sequitur nullo prorsus fundamento niti, quod auctores huiusce sententiæ hominem liberè tamen peccasse ex parte sua asserant, cum posita istà permissione nõ posset non peccare, i. in potestare hominis non esset à peccando abstinere: Et hac ratione, si quis penitè eorū sententiã perspicere velit, videtur accipiendū, cū dicunt hominè mutabilem cõditū fuisse, i. nõ quod posita permissione mutare posset libere se ipsum homo interno & proprio motu suo à statu illo in quo erat, sed quod ex statu in quo erat, excidere & sic mutari eum non tam possibile quàm necesse foret. Quod quidam observantes dicere malunt, ideo Adamum libere peccasse, quia cum voluptate, cum gaudio, sive libenter legem transgressus est: quæ definitio libertatis si obtinere

debeat, iam summè necessaria summè libera erunt.

V. Ineptam esse distinctionem illam, qua inter Electionem & salvationem, inter reprobationem absolutam ad exitum æternum, & damnationem ad æternum exitum ut pœnã, tanquàm inter actus dominij & iudicij distinguitur: cum posito absoluto Electionis ad vitam æternã, sive salvandi decreto, salvatio tanquàm actus iudiciarius, sive actus, quo salus tanquàm præmium aliquid cõferatur, succedere nullo modo possit, quia hæc ratione finè suum primò intentū plenariè nõ consequeretur Deus, puta laudè absolutæ misericordiæ & gratiæ. Deinde cū præmiū non conferatur nisi sub conditione officij liberè præstandi, sine suo frustrari posset Deus; aut si frustrari non posset, eo quod ipse efficere decernat in homine quod ab eo postulat, tū conferre hominì vitã sub ratione præmij promissi nequeat. Deniq; quia posito absoluto reprobationis decreto damnationem tanquàm reprobationis finem, vel ut alij, necessariò consequens existere necesse est; id quod interveniente tali permissione peccati, qualis supra annotata est. Vbi autè necessaria est ex vi decreti primi peccati, & proinde damnationis futuritio, ibi damnatio tanquàm actus iudiciarius locum habere nequit. Quod enim necessariò nulla præcedente culpa sit, id culpæ rationem habere nequit; ac proinde quæ sequitur puniatio iusti iudicij nomen non meretur.

VI. Ex decretorum coordinatione apparet, quàm ratione rectè dicatur, ab illis statui Deum creasse maximam generis humani partem, non tantum ad exitum, sed etiam ad damnationem. Etsi enim finis primus non sit damnare per modum iudicij, tamè damnatio est effectū vel consequens potius aliquod ex intentione primi finis & decreti subsequentis necessariò fluens. Certissimū autè est eum, quæ ex hypothesi decreti primi incidere in damnationem necesse est, ne se decretū frustra factū fuerit nõ minus ad dānationem creatū esse quàm ad exitum, & nõ tanquàm ad finem, saltè tanquàm ad necessariū consequens. Quare observatā multi non minimè notat DD. à locutione hac se non abhorere in scriptis suis palam facere non erubuerunt.

VII. Sub reprobationum horum numero completi solent. Contra Rem. nõ tantum adultos omnes gentiles, incredulos, & eorū piosq; tenellos & vix dū natos liberos, quos æternis cruciatibus ad laudem divinæ severitatis, etiã ante rationis usum ex hac vita discedentes, destinatos esse affirmant: sed non paucos etiã fidelium liberos à sanguine materno ad-

huc